

Arrest

nr. 350 155 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2026 met referentienummer 134749.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader bepaalde datum naar België.

1.2. Op 19 november 2025 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [A.E.]
geboortedatum: [...]1985
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Het C visum in het oude paspoort van betrokkene is vervallen sedert 14/01/2016. Het nieuwe paspoort van betrokkene, dat afgeleverd werd te Brussel, is niet voorzien van een visum.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van een niet-inwonend minderjarig kind van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar niet inwonend minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 8 EVRM, art. 74/13 Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele grondrechten van het kind (artikel 22 bis van de Grondwet)”*.

Hij betoogt als volgt:

“Verweester heeft nagelaten het zorgvuldigheidsbeginsel te eerbiedigen. Dit beginsel vereist dat er pas na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing genomen mag worden in het kader van een billijke belangenafweging. Tevens vereist dit beginsel, in samenlezing met artikel 22 bis van de Grondwet, een bijzondere aandacht voor de rechten van minderjarige kinderen.

3.1. De beslissing toont niet aan dat er een onderzoek werd gedaan naar het privé leven van verzoeker

Nergens uit de beslissing kan verzoeker afleiden dat verwerende partij een grondig onderzoek heeft gedaan naar het gezinsleven.

Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de gemachtigde de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen bij de feitenvinding die vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen in het kader van een billijke belangenafweging.

De gemachtigde dient alle gegevens te verzamelen die noodzakelijk zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

In casu spreekt verwerende partij in de beslissing wel degelijk van “een partner” en “het minderjarige kind van de partner” met wie verzoeker samenleeft. Tegelijk acht verweerder de band tussen hen onvoldoende sterk om te kunnen motiveren waarom een verwijdering van verzoeker geen inbreuk op artikel 8 EVRM kan inhouden.

Waarom dit zo is, wat de aard is van de band, motiveert verweerder nergens in de beslissing.

Hoewel verweerder spreekt over een “partner” en het “minderjarig kind van zijn partner”, motiveert verweerder niet waarom een terugkeer van verzoeker naar het herkomstland geen schending van artikel 8 EVRM met zich zouden kunnen meebrengen.

Het feit dat de verwijdering tijdelijk zou zijn, wordt immers ondergraven door de moeilijkheden van het Tiense stadsbestuur om de liefdesrelatie te erkennen. Het is een drogreden. Wanneer verzoeker terugkeert naar Ghana, zal het bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk worden om de liefdesrelatie te laten erkennen. Allicht volgt na het BGV immers een weigering tot het akteren van de wettelijke samenwoning, gesigneerd door de ABS van Tienen waardoor een gezinshereniging in België onmogelijk wordt.

3.2. De beslissing toont niet aan dat rekening werd gehouden met de fundamentele grondrechten van het minderjarige kind (artikel 22 bis van de Grondwet)

Ondertussen wordt nergens in de beslissing gesproken of nagedacht wat deze beslissing doet met het minderjarige kind. Welke band heeft het kind met verzoeker? Ondanks de honderden foto's en getuigenissen die werden overgemaakt aan de stad Tienen, wordt hierover in alle stilte gezweigd.

In de beslissing wordt zelfs niet gesproken over de fundamentele grondrechten van het kind, neergelegd in o.a. artikel 22 bis van de grondwet.

Nochtans is verwerende partij (zie hiervoor de tekst van de beslissing zelf) op de hoogte van een samenwonend minderjarig kind van de partner op hetzelfde adres.

Uit de beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder rekening heeft gehouden met het principe dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat (letterlijk : artikel 22 bis Grondwet)

De beslissing is slordig en onzorgvuldig genomen. Artikel 22 bis van de Grondwet en artikel 8 EVRM zijn bovendien geschonden.

Dit middel is ernstig en moet tot de vernietiging leiden."

3.2. Gezien de inhoud van de bestreden beslissing, kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen grondig onderzoek zou hebben gevoerd naar *"het gezinsleven"*. Verweerder maakt immers gewag van verzoekers partner en vermeldt dat verzoeker samenwoont met haar, dat zij een niet-inwonend kind heeft en dat hij de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met haar. Dit alles vindt steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt onder meer dat de partner van verzoeker, één zoon heeft, P.A. geboren op 5 oktober 2022, dat diens vader A.P.K. is en dat het kind niet samenwoont met zijn moeder, de partner van verzoeker.

3.3. Verzoekers betoog dat verweerder de band tussen hen onvoldoende sterk acht en op grond hiervan geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt, gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, die overigens geen verwijderingsmaatregel is maar wel een terugkeerbesluit. Verweerder is namelijk van oordeel dat de feitelijke samenwoning en de intentie tot wettelijke samenwoning geen automatisch recht op verblijf verstrekken. Dit betwist verzoeker niet. Voorts geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat verzoeker geen extra elementen heeft aangehaald waarna hij van oordeel is: *"Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar niet inwonend minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven."* Verweerder is dus van oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat het slechts een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van oorsprong betreft, om aldaar het nodige te doen om België op legale wijze terug binnen te komen.

3.4. Verzoeker heeft, blijkens de vragenlijst die hij op 20 oktober 2025 heeft ingevuld, geen elementen aangehaald die een beletsel vormen voor zelfs een tijdelijke terugkeer naar zijn land van oorsprong om daar zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, noch brengt hij in het verzoekschrift aan dat verweerder aan hem gesignaleerde elementen in deze lijst over het hoofd zou hebben gezien. Uit de ingevulde vragenlijst blijkt niet meer dan dat verzoeker het Rijk (illegaal) zou zijn binnengekomen in september 2022, dat hij geen verblijfsprocedures lopende heeft, dat hij samenwoont met zijn partner, dat hij de intentie heeft om wettelijke samen te wonen met haar, en dat zijn partner niet zwanger is. Verzoeker liet de vraag *"Zijn er andere elementen waarmee we rekening moeten houden? (bv gezondheidstoestand, aanwezigheid andere familieleden, aanvraag single permit, tewerkstelling, buitenlandse huwelijksakte...)"* onbeantwoord.

3.5. Verzoeker werpt op dat bij een terugkeer naar Ghana het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zal zijn om zijn liefdesrelatie te laten erkennen. Dit is niet meer dan een bloot hypothetisch betoog. Het staat verzoeker vrij om een visum type D aan te vragen met het oog op (de registratie van) een verklaring van wettelijke samenwoning en het indienen van een aanvraag gezinshereniging hierna. Zijn betoog dat er *"Allicht"* na de bestreden beslissing een weigering tot het acteren van de wettelijke samenwoning komt door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tienen is niet meer dan een veronderstelling waarmee de Raad geen rekening kan houden. De verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat (de registratie van) de verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tienen, maar laat na de ondersteunende stukken hiervan neer te leggen. De Raad kan derhalve niet nagaan wat aan de grondslag ligt van deze weigering. Alleszins staat het verzoeker vrij deze beslissing aan te vechten bij de bevoegde familierechtbank. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij van plan is dit te doen. Er is derhalve nog geen sprake van een definitieve weigering van (de registratie van) de verklaring van wettelijke samenwoning.

3.6. Voor wat betreft het minderjarig kind van de partner van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing duidelijk gewag gemaakt van *"een niet-inwonend minderjarig kind van de partner"*. Verzoeker kan derhalve

niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij *“op de hoogte [is] van een samenwonend minderjarig kind van de partner op hetzelfde adres”* en dat dit blijkt uit de bestreden beslissing. Dat er sprake is van een niet-inwonend minderjarig kind van verzoekers partner vindt steun in het administratief dossier en verzoeker toont niet concreet aan dat dit een foutieve beoordeling is.

3.7. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker enig element kenbaar gemaakt heeft aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof aangaande zijn relatie met het niet-inwonend kind van zijn partner. Verzoeker maakt gewag van *“honderden foto's en getuigenissen”* die zouden zijn overgemaakt aan de stad Tienen. De Raad kan enkel maar opmerken dat die zich niet bevinden in het administratief dossier en evenmin voegt verzoeker zelfs maar één foto of getuigenis aangaande dit kind toe aan zijn verzoekschrift.

3.8. Aangezien het een *“niet-inwonend minderjarig kind van de partner”* betreft en verzoeker niets hadesignaleerd aan verweerder aangaande zijn relatie met dit kind via de vragenlijst noch via andere stukken alvorens verweerder de bestreden beslissing trof, ziet de Raad niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat verweerder een onderzoek zou voeren over zijn band met dit kind en uitgebreid zou motiveren in de bestreden beslissing aangaande het hoger belang van dit kind zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 22 bis van de Grondwet .

3.9. De Raad neemt nog akte van verzoekers aantijgingen aan het adres van de stad Tienen die thans niet de verwerende partij is. Dat deze stad alvorens de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, advies inwint van het CABS voor wat betreft gelegaliseerde documenten en vervolgens het advies inwint van het parket van Leuven inzake een schijnwettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476 bis van het BW, kan de Raad niet bestempelen als acties van de stad Tienen om het dossier *“op alle mogelijke manieren te vertragen”* noch als een uiting van *“het niet genegen zijn van zwarte immigratie”*, zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift.

3.10. Gelet op al het voormelde komt de Raad tot de conclusie dat het enig middel ongegrond is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

